

„Godt! Saa tillader jeg mig at følge Dem et Stykke paa Vej. Jeg kan vist have godt af en lille Motion før Badet. Og jeg kan vel ikke gøre Regning paa Deres Følgeskab mere i Formiddag, Frk. Tønnenen?“

„Nej, jeg bliver her og holder Fru Torm med Selskab. For Resten . . . et Ord, før De gaar, Hr. Hansted! Jeg vilde gerne bede Dem gøre mig en Venskabstjeneste. Jeg har for Tiden et sandt Sværmeri for Lyngblomster, denne beskedne, duftløse lille Urt o. s. v. . . . Aa nej, sæt dog ikke straks det Jeremias-Ansigt op! Jeg vilde blot bede Dem vise mig den Elskværdighed at plukke en lille Buket paa Deres Spadseretur . . . at sige, dersom det da ikke forstyrrer Dem i Deres Grublen over den forventede ny og bedre Verdensorden. Jeg vilde sandelig skrækkelig nødig ligesom hin næs-vise Flue, Pastor Petersen talte om, være Aarsag til, at de næste to Tusinde Aars Menneskelykke forspildtes. Dersom derfor noget saadant skulde kunne befrygtes, maa De endelig lade, som om jeg ingenting har sagt.“

Alt Blodet veg atter Emanuel fra Læberne, og Skyggerne under hans Øjne blev foruroligende sorte. Men paany erindrede han sig sin Herre og Mesters Ord: „Naar Nogen slaar dig paa din højre Kind,“